

9 989
FAHLCRANTZ & C^S 1-KRONASBÖCKER

UR-FLYDDA-TIDERS SKOLLIF

af

N. P. Odman

Ä

9 $\frac{6}{989}$

UR FLYDDA TIDERS SKOLLIF

AF

N. P. ÖDMAN

DELVIS SJUNDE UPPLAGAN

31x-33w

30-3032

STOCKHOLM

FAHLCRANTZ & CO

Ä

STOCKHOLM 1909
AKTIEBOLAGET FAHLCRANTZ' BOKTRYCK

“Morbror Pelle“ och hans Pojkar

Ett minne från skoltiden.

1.

»Morbror Pelle».

På 1840-talet, alltså långt före den stora branden i Karlstad, fanns vid den s. k. Herrgårdsgatan i nämnda stads norra del ett gammalt rödmåladt tvåvåningshus, »som många äro väl dā». Det var till sitt yttre ej mycket olika andra gamla röda hus vare sig i Karlstad eller annorstädes, med undantag däraf måhända, att det hade torftak, med en tämligen rik flora; men många skolgossar från den tiden, som nu blifvit män i staten och familjefäder, kanske en smula grånade på köpet, skola känna hjärtat klappa lifligare, när de på god värmländska påminnas om den »röe gåln», där »alle Pellepojker» bodde. Den var känd i staden såsom den betydligaste pojkkasernen; och det glada stimmets och stojet från denna gård spred sitt eko icke blott utefter hela Herrgårdsgatan, utan kunde under gynnsamma förhållanden, såsom stilla och klar luft, höras ända till stora torget. Man må säga om de unga värmländingarnes skolstudier på den tiden, hvad man behagar, men präktiga lungor hade de, lungor, hvilkas dugande kraft endast var att jämföra med kraf-

ten af deras järnskodda becksömsstöflar på trappor och golf.

Men det var dock ej om pojkarne, vi nu skulle tala; det fanns något ännu märkvärdigare i den »röe gån», och det var den man, som i egenskap af öfverhufvud och kommandant förestod den ungdomliga kasernen. Det var »Morbror Pelle», präst och collegascholar vid Karlstads läroverk, lärare i förberedande klassen. Vi kalla honom »Morbror Pelle», ty hans många syster-söner, som bodde hos honom, gjorde detta namn så populärt, att icke blott alla skolgossar utan snart sagdt hela staden och därtill en god del af Värmland visste, hvem »Morbror Pelle» var. Men nu gäller det att äfven tala om det för andra.

Morbror Pelle var till sin yttre gestalt ej en liten smal magister med glasögon, magert ansikte och tunna läppar enligt den gamla konventionella magistertypen; han var en högre, kraftfullt byggd man med ädla, skarpt markerade drag, kraftiga läppar, romersk näsa, bred, höghvåld panna, buskiga ögonbryn och dito polisonger och med ett par riktigt präktiga ögon, ur hvilka på ett förunderligt sätt stränghet och mildhet lyste tillsammans. Dessa ögon kunde, i synnerhet när de hvilade på ungdomen, utsända strålar af kärlek så varma, att barnahjärtat smälte under dem; men de kunde också på samma ungdom, n. b. när den stod brottslig och tredskande inför honom, slunga blixtar så förfärande, att äfven det morskaste pojksinne segnade under dem, långt innan den välkända rottingen framtogs ur sin vrå.

Och hvad denna rotting beträffar, så sköttes den, i förbigående sagdt, af Morbror Pelles vanda hand med en smidighet och en kraft, som för nutidens veklga och sysslolösa (på sin höjd mattpiskande) rottingar är fullkomligt okänd, vare sig att den vid konjugerandet af verbet amo slogs i katedern i jämn takt — amo — amabam — amabo — så att tempora